

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 113/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>APELACJA PEŁNOMOCNIKA WNIOSKODAWCY W CZĘŚCI:</p> <p>- co do punktu 1 w zakresie dotyczącym zasądzenia odsetek ustawowych od chwili uprawomocnienia się wyroku;</p> <p>- co do punktu II oddalającego dalej idące żądanie wniosku o zadośćuczynienie i w całości oddalające żądanie o odszkodowanie, tj. ponad kwotę 756.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawczyni.</p> <p>UWAGA: Wskazana poniżej numeracja zarzutów odbiega od tej, jaką wskazano w treści apelacji.</p> <p>Zarzuty:</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>UWAGA! niezasadność dotyczy wszystkich zarzutów za wyjątkiem zarzutu odnoszącego się do zasądzenia odsetek ustawowych</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

**- w zakresie
odszkodowania:**

1. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ
na jego treść
skutkujący
bezpodstawnym
uznaniem, że
w niniejszej
sprawie ojciec
wnioskodawczyni
E. L. (1) nie
poniósł szkody
w postaci
nieotrzymania
wynagrodzenia
za okres
pozbawienia
wolności z uwagi
na brak
zatrudnienia
przed jego
aresztowaniem a
jednocześnie
brak jest
okoliczności
przemawiających
za
nieuwzględnieniem
wniosku w tym
zakresie, zaś
powstała szkoda
pozostaje w
adekwatnym
związku
przyczynowym z
represyjną
działalnością
organów
państwa, jaką
doznał ojciec
wnioskodawczyni;

2. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, art. 322 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 558 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy udowodnienie wysokości szkody materialnej doznanej przez ojca wnioskodawczyni E. L. (1) z uwagi na znaczny upływ czasu od zaistnienia zdarzenia odszkodowawczego a w konsekwencji zniszczenie istotnego dla wykazania wysokości szkody materiału dowodowego, było niemożliwe;

- w zakresie zadośćuczynienia:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść

skutkujący niewłaściwym uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą adekwatną i proporcjonalną zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez E. L. (1) na skutek pozbawienia go wolności w okresie od (...) r. jest kwota 756.000,00 zł, pomimo iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś te względy przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy znacznie wyższej kwoty zadośćuczynienia;

4. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie i nieuwzględnienie właściwy sposób wszystkich istotnych

okoliczności,
wynikających z
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w sprawie, które
miały wpływ na
wymiar krzywd
E. L. (1), a
w konsekwencji
na wysokość
zadośćuczynienia,
w szczególności
bardzo długiego
ponad 54-
miesięcznego
okresu izolacji,
bardzo młodego
wieku,
niehumanitarnych
warunków
osadzenia,
sposobu w jaki
był traktowany
ojciec
wnioskodawczyni,
stosowania
wobec niego
niedozwolonych
metod
śledczych,
przemocy
fizycznej i
psychicznej,
rozłąki z rodziną,
strachu i
poczucia izolacji,
znacznego
pogorszenia się
stanu zdrowia
ojca
wnioskodawczyni,
braku
możliwości
kontaktu z
rodziną i
odwiedzin,
niepewności co
do okresu
trwania

pozbawienia
wolności oraz
negatywnego
wpływu tych
wydarzeń na
jego zdrowie
fizyczne i
psychiczne;

5. (z tzw.
„ostrożności
procesowej”)
obraza
przepisów prawa
materialnego, tj.
art. 445 § 1 k.c.
w zw. z art. 445
§ 2 k.c. oraz art.
448 k.c. w zbiegu
z art. 11 ust. 1
ustawy lutowej,
poprzez ich
błędną
wykładnię i
bezpodstawne
przyjęcie, że
kwota
zadośćuczynienia
w wysokości
756.000,00 zł
jest kwotą
odpowiednią w
przypadku
krzywd ojca
wnioskodawczyni
E. L. (1)
doznanych na
skutek
niesłusznego
pozbawienia go
wolności w
okresie od (...) r.
w związku z jego
działalnością na
rzecz
niepodległego
bytu P. oraz
niewskazanie, z
jakich przyczyn
Sąd nie uznał

	<p>żądania wnioskodawczyni za zasadne w całości;</p> <p>- w zakresie odsetek:</p> <p>6. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nie przyznanie od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo, iż takie żądanie zostało zgłoszone we wniosku z dnia (...)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed przystąpieniem do omówienia stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie zarzutów postawionych w apelacji należy</p>			

wskazać, co
następuje:

**Wnioskiem z
dnia (...) r.
pełnomocnik
wnioskodawczyni
E. B. – córki
zmarłego E.
L. (1) –
złożonym do
Sądu
Okręgowego
w P.
domagała się:**

1. zasądzenia na
rzecz
wnioskodawczyni
kwoty
11.060.423,00 zł
tytułem
zadośćuczynienia
za krzywdę
doznaną przez
jej ojca wskutek
pozbawienia go
wolności, cyt.: „
w okresie od
dnia (...)r.” w
związku z jego
działalnością na
rzecz
niepodległego
bytu P., wraz
z „odsetkami
ustawowymi za
opóźnienie” od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty;

2. zasądzenia na
rzecz
wnioskodawczyni
kwoty
365.969,88 zł
tytułem
odszkodowania

za szkodę
doznaną przez
jej ojca wskutek
pozbawienia go
wolności, cyt. „w
okresie od (...)r.”
w związku z jego
działalnością na
rzecz
niepodległego
bytu P. wraz
z „odsetkami
ustawowymi za
opóźnienie” od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty.

We wniosku tym
powołano się na
działalność E. L.
(1), ps. (...) w
czasie II
W. Światowej
w szeregach
Związku (...) a
następnie
Armii Krajowej a
także na związek
tej działalności,
mający miejsce
ze zdarzeniem z
dnia (...) r. w
O., kiedy to,
cyt.: „grupa
konspiracyjna
przeprowadziła
akcję na terenie
O., polegającą
na niesieniu
pomocy
jednemu z
mieszkańców, u
którego
uzbrojona grupa
dokonała
rabunku
mienia”, i „w
trakcie

przeprowadzanej akcji jeden z oprawców został postrzelony”.

Jak podniesiono to we wniosku, w dniu(...) r. Wojskowy Sąd Okręgowy w Ł. wydał wyrok skazujący, cyt.: „ zatrzymanych opozycjonistów”, w tym wobec E. L. (1). Jak to wynika z wniosku, E. L. (1) został oskarżony o przestępstwo z art. 28 (...) w zw. z art. 225 § 1 KK i skazany na karę 7 lat pozbawienia wolności. Jak także wynika z treści tego wniosku, w dniu (...) r. Najwyższy Sąd Wojskowy w W.

postanowieniem o sygn. akt (...). O.. (...) zmienił w/w wyrok wydany względem E. L. (1), uchylając część dotyczącą jego skazania i umarzając postępowanie karne toczące się w jego sprawie i wobec niego umorzył toczące się postępowanie karne, po czym

został on
zwolniony z
aresztu w dniu
(...) r. Nadto
z wniosku tego
wynika, iż w
związku z tym
zdarzeniem E.
L. (1) został
zatrzymany w
dniu (...) r. (k.
1-12).

Nie analizując
w tym miejscu
ustaleń
dotyczących
okresu
pozbawienia
wolności E. L.
(1) stwierdzić
należy, iż do
wniosku tego
została
załączona kopia
wyroku
Wojskowego
Sądu
Okręgowego w
Ł. w sprawie
o sygn. akt
(...) (k. 16-17)
i odpis wyciągu
postanowienia
Najwyższego
Sądu
Wojskowego z
dnia (...) r. w
sprawie o sygn.
akt (...) O..(...)(k.
18). Natomiast
okoliczności
związane z
działalnością E.
L. (1) w
oddziałach AK
znajdują
odzwierciedlenie
w załączonych
do wniosku

dokumentach na k. 25-28, 29-30, 30-32, 36-45, 47, 49-56 a także dokumentach przesłanych przez Oddziałowe Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej w P. przy piśmie z dnia (...) r. na k.(...) Po uzyskaniu przez Sąd Okręgowy od Oddziałowego Archiwum IPN w P. na płycie CD-R akt o sygn. (...) (...) (k. 102-103) po zapoznaniu się z tymi materiałami przez prokuratora (k. 110-113) prokurator na rozprawie w dniu (...) r. oświadczył, iż zapoznał się z zawartością płyty przesłanej przez IPN, i słusznie podniósł, iż z treści uzasadnienia Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia (...)wynika, że podstawą umorzenia postępowania wobec E. L. (1)

był przepis art.,
17 § 1 pkt 2 k.p.k.,
co pozwala na
procedowanie w
sprawie
zgłoszonego
wniosku o
zadośćuczynienie
i odszkodowanie
(k. 116-117).

Powyższe więc
przesądziło o
formalnej
dopuszczalności
prowadzenia
niniejszego
postępowania a
tym samym i
wydania
zaskarżonego
wyroku w trybie
art. 11 ust.
1 ustawy z
dnia(...)r. o
uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu P.
(Dz.U.(...) t.j.),
zwanej dalej (w
tej, jak i w
innych częściach
niniejszego
uzasadnienia
formularzowego)
ustawą lutową.

Nie jest więc
w niniejszej
sprawie
kwestionowane,
iż istniały
wszelkie

podstawy do
orzekania w
niniejszym
postępowaniu
na podstawie w/
w ustawy lutowej
i że jednocześnie
istniały
przesłanki do
uznania, iż
represjonowanie
E. L. (1), w
związku z jego
pozbawieniem
wolności i
osądzeniem w
sprawie
Wojskowego
Sądu
Okręgowego w
Ł. (na rozprawie
w K.) w dniu (...)
było związane z
działalnością na
rzecz
niepodległego
bytu P. w
rozumieniu art.
1 ust. 1 ustawy
lutowej.

Sąd
Okręgowy w
P., po
rozpoznaniu
sprawy,
wyrokiem z
dnia (...) r.
w sprawie o
sygn. akt (...)
na podstawie
art. 11 ust. 1
ustawy lutowej
zasądził na rzecz
wnioskodawczyni
E. B., jako córki
E. L. (1), kwotę
756.000 zł wraz
z ustawowymi
odsetkami od

dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty
tytułem
zadośćuczynienia
a **w pkt
2** w pozostałym
zakresie wniosek
oddalił.

Abstrahując od
poprawności
ustaleń
faktycznych
odnośnie
przyjętego
okresu
odbywania przez
E. L. (1) kary
pozbawienia
wolności, tj.
okresu od dnia
(...) r. (o
czym szerzej
Sąd Apelacyjny
wypowie się
poniżej w sekcji
4 niniejszego
formularza) i
jednocześnie
przyjmując,
niezgodnie z
okolicznościami
wynikającymi z
dowodów
znajdujących się
w aktach sprawy,
poprawność tego
ustalenia, z
uwagi na brak
apelacji na
niekorzyść
wnioskodawczyni
(art. 434 k.p.k.)
zaskarżony
wyrok uznać
należałoby za
uzasadniony.

**Zarzut w
zakresie
odszkodowania
ad. 1 i 2**

Należy pamiętać, iż stosując odpowiednio przepisy rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego (art. 8 ust. 3 ustawy lutowej) a z uwagi na treść art. 558 k.p.k., w kwestiach nieuregulowanych w kodeksu postępowania karnego, zasady postępowania cywilnego, strona winna wykazać poprzez złożone dowody słuszność swoich racji, w tym w realiach niniejszej sprawy, zasadności w pierwszym rzędzie wystąpienia szkody majątkowej a następnie jej wysokości. Bez wykazania bowiem wystąpienia szkody majątkowej dalsze wykazywanie wysokości

szkody jest już bezcelowe. Jednak ciężar udowodnienia wskazanego wyżej faktu spoczywa na wnioskodawczyni, skoro podnosi we wniosku o odszkodowanie fakt zaistnienia szkody majątkowej w związku z pobawieniem jej ojca wolności i odbywaniem przez niego kary. Zasada ta jasno wybrzmiewa z treści art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. (por.: wyrok SN z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074).

Tymczasem we wniosku o odszkodowanie wnioskodawczyni wskazała, co dalej po opuszczeniu więzienia czynił E. L. (1), tj., że podjął pracę w Państwowym Przedsiębiorstwie Budowlanym Zarządu Nr (...) w Ł. a potem, po 11 latach podejmował jeszcze inne

zatrudnienia
(str. 5-6
wniosku), czego
akurat w tej
sprawie nikt nie
neguje.
Natomiast
wnioskodawczyni
podniosła
wyraźnie, iż
przed
aresztowaniem
(i pozbawieniem
wolności) E. L.
(1) nigdzie nie
był zatrudniony,
bowiem
prowadził do
dnia
aresztowania
działalność
opozycyjną (str.
6, 9-10
wniosku).
Argumentując
samo żądanie
odszkodowania
wnioskodawczyni
hipotetycznie
przyjmuje, iż
gdyby w tym
czasie
pozbawienia
wolności E. L.
(1) pracował
zarobkowo, to
osiągałby
określony
dochód. Skoro
zaś był
pozbawiony
wolności, to
takiej pracy nie
mógł
wykonywać a
tym samym
osiągać
dochodu.
Powyższe
wyraża się w

stwierdzeniu,
cyt.: „E. L. (1) na
skutek represji
ze strony
aparatu
państwowego
nie mógł podjąć
pracy przez
okres ponad
54 miesiące,
czas podczas
którego został
pozbawiony
wolności. Tym
samym utracił
możliwość
rozwoju
zawodowego i
uzyskania
godnego
wynagrodzenia
(art. 20 wniosku).
Wnioskodawczyni
więc z góry
założyła, że
gdyby E. L.
(1) nie był
pozbawiony
wolności, to by
pracował a tym
samym osiągał
określone
wynagrodzenie.
Wysokość tego
wynagrodzenia,
którego z
powodu
pozbawienia
wolności nie
osiągnął
stanowić więc
miało, po
waloryzacji,
wysokość
żądania, mając
także na
względnie treść
art. 358¹ § 3

k.c. (str. 20 wniosku).

Zapoznając się z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, iż Sąd I instancji doszedł do słusznego przekonania, iż w niniejszej sprawie wnioskodawczyni nie wykazała, by jej ojciec poniósł szkodę w wysokości 365.969,88 zł (sekcja 4.2 na str. 9 uzasadnienia formularzowego). Słusznie więc Sąd I instancji wywiódł, iż E. B. wskazała jedynie, iż , cyt.: „w zakresie sytuacji materialnej jej ojca posiadała wiedzę w zakresie tego, iż na skutek represji ze strony aparatu państwowego E. L. (1) nie mógł podjąć pracy przez okres 54 miesięcy, a więc utracił możliwość rozwoju zawodowego i uzyskania godnego

wynagrodzenia”,
zaś, cyt.:
„wyliczenia
wnioskodawczyni
nie znajdują
potwierdzenia w
żadnych
wiarygodnych
dowodach (sekcja
4.2 na str.
9 uzasadnienia
formularzowego).

Sąd I instancji
zauważa
możliwość
stosowania w
niniejszym
postępowaniu
instytucji z art.
322 k.p.c., o
czym pisze
wprost w sekcji
5 uzasadnienia
formularzowego
na str. 11-12.
Jednak też
trafnie podnosi,
co jest zgodne
z przywołaną już
wyżej zasadą, iż
ciężar
udowodnienia
zasadności tych
roszczeń
spoczywa na
wnioskodawcy
zgodnie z art.
6 k.c. Istotne
zaś są ustalenia
Sądu I instancji,
z których
wynika, iż
wnioskodawczyni
w ogóle nie
wykazała w
żaden sposób,
by E. L.
(1) w związku
z pozbawieniem

go wolności
poniósł
jakąkolwiek
szkodę
majątkową,
będącą
podstawą
żądania
odszkodowania.
Jak bowiem
to prawidłowo
zauważył, już z
samego wniosku
o
odszkodowanie
wynika, iż E.
L. (1) przed
skazaniem i
wykonywaniem
kary więzienia
nie był nigdzie
zatrudniony i
nie otrzymywał
dochodów z tego
tytułu, dodając,
iż, cyt.: „faktem
jest, iż ojciec
wnioskodawczyni
aktywnie
uczestniczył w
działaniach
kospiracyjnych
na rzecz
niepodległego
P., niemniej
jednak czasy w
jakich nastąpiło
skazanie i jego
osadzenie nie
pozwalały mu w
gruncie rzeczy
na
podejmowanie
się zatrudnienia,
co przy
ówczesnym
młodym wieku
jest jak
najbardziej
zrozumiałe”

6 uzasadnienia formularzowego na str. 17). Sąd I instancji więc, przy założeniu, że faktycznie nie było żadnych informacji na temat zatrudnienia E. L. (1), słusznie wywiódł, iż, cyt.: „brak dokumentacji placowej, dokumentacji w zakresie jakiegokolwiek zatrudnienia oraz świadków, którzy tak, jak wnioskodawczyni, odnieśliby się do sytuacji materialnej E. L. (1), nie pozwalają na przyznanie wnioskodawczyni odszkodowania w jakiegokolwiek kwocie” i w przekonaniu tego Sądu wnioskodawczyni nie przedstawiła przekonujących dowodów w tym zakresie, co, w realiach przedstawionych przez Sąd I instancji okoliczności faktycznie prowadziło do uzasadnionego wniosku o oddaleniu żądania co do

odszkodowania w całości (sekcja 6 uzasadnienia formularzowego na str. 17).

Apelująca w tym przedmiocie, negując prawidłowość ustaleń Sądu I instancji, nie przedstawiła żadnej przekonującej argumentacji.

Wprawdzie w zarzucie z pkt 1 podnosi, iż Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na tym, iż E. L. (1) nie poniósł szkody w postaci nieotrzymania wynagrodzenia za okres pozbawienia wolności z uwagi na brak zatrudnienia przed jego aresztowaniem, ale skarżąca już nie wykazała, by ten zarzut był uzasadniony. Skarżąca bowiem jedynie podnosi, iż E. L. (1) nie miał możliwości nie tylko podjęcia zatrudnienia, ale i kształcenia

zawodowego z uwagi na niesłuszne jego pozbawienie wolności. Skarżąca jednak zapomina, iż w sprawie tej wnioskodawczyni nie wykazała nawet, jakie E. L. (1) miał zamiary związane z własnym życiem zawodowym, skoro przed aresztowaniem nie pracował, nie kształcił się. To, że został on w takiej sytuacji pozbawiony wolności nie oznacza automatycznie, że w czasie tego okresu pobytu w więzieniu wykonywałby pracę zarobkową. To pozostaje tylko i wyłącznie w sferze domysłów apelującej a nie zostało w toku prowadzonego przed Sądem I instancji udowodnione. Tym samym za dowolne uznać należy dywagacje skarżącej, że E. L. (1), cyt.: „gdyby czas ten (okres 4,5 roku – przyp. SA) spędził na

wolności bez
wątpienia
mógłby podjąć
pracę zawodową
i mógłby
uzyskiwać co
najmniej
przeciętne
wynagrodzenie
już w czasie,
który spędził
w izolacji” (str.
4-5 apelacji),
bowiem
skarżąca nie
wskazała na
żaden dowód,
który tę tezę
by uzasadniał.
Wnioskodawczyni
nie udowodniła
bowiem
powyższych
twierdzeń, a
jedynie oparła
się na
przypuszczeniach
a tym samym
zarzuty te uznać
należy za
niezasadne.

Należy przy tym
podkreślić, iż
przepis art. 322
k.p.c. do swojego
zastosowania
najpierw
wymaga
udowodnienia
wystąpienia
szkody a nie
jej wysokości.
Wynika to
wprost z jego
literalnego
brzmienia.
Zgodnie bowiem
z tym przepisem
jeżeli w sprawie

o naprawienie
szkody ... sąd
uzna, że **ściśle
udowodnienie
wysokości
żądania jest
niemożliwe,
nader
utrudnione
lub
oczywiście
niecelowe,**
może w wyroku
zasądzić
odpowiednią
sumę według
swej oceny
opartej na
rozważeniu
wszystkich
okoliczności
sprawy (patrz:
Ereciński
Tadeusz (red.),
„Kodeks
postępowania
cywilnego.
Komentarz. Tom
II. Postępowanie
rozpoznawcze”,
wyd. V, teza
14 do art.
322 i przywołane
tam poglądy
doktryny i
orzecznictwo
sądowe).
Notabene, tę
okoliczność
skarżąca
dostrzega (str.
5 apelacji), ale
nie wykazuje w
żadnym miejscu,
by Sąd I
instancji był w
błędzie, iż nie
udowodniono
wystąpienia
szkody

majątkowej
mającej
adekwatny
związek
przyczynowy z
pozbawieniem
wolności E. L.
(1).

**Zarzuty w
zakresie
zadośćuczynienia
ad. 3, 4 i 5**

W świetle
materiału
dowodowego
trudno wręcz
zrozumieć
dlaczego
wnioskodawczyni
domagała się
zadośćuczynienia
w wysokości aż
11.060.423,00
zł.

Dla
przypomnienia
kwestii
dotyczących
ustalania
wysokości
zadośćuczynienia
należy wskazać
na zasady, jakie
wynikają
zarówno z
przepisów
kodeksu
cywilnego, jak i
opartego na nich
orzecznictwa
sądowego.

Nie budzi
żadnych
wątpliwości
konieczność
posiłkowania się
w niniejszym

postępowaniu,
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
z powodu
krzywdy
doznanej przez
ojca
wnioskodawczyni
w wyniku
przebywania w
warunkach
pozbawienia
wolności od
chwili
zatrzymania do
dnia
opuszczenia
więzienia,
normami prawa
cywilnego a
dokładniej
mówiąc,
przepisem art.
445 § 1 k.c. (i art.
445 § 2 k.c. –
który odsyła do
odpowiedniego
stosowania
paragrafu
pierwszego w
przypadku m.in.
pozbawienia
wolności).
Stwierdzić więc
należy, że
zadośćuczynienie
ma formę
jednorazowego
świadczenia
pieniężnego i
zarówno na
gruncie prawa
cywilnego, jak
i stosowania
właściwych
instytucji prawa
karnego, jak
choćby w

przypadku
przepisu art. 552
§ 4 k.p.k., czy
też stosowania
przepisu art. 11 w
zw. z art. 8 ust.
1 ustawy lutowej,
pełni funkcję
kompensacyjną.
W art. 445
§ 1 k.c.
ustawodawca
stanowi, że suma
zadośćuczynienia
powinna być
odpowiednia, co
oznacza, że
powinna
odzwierciedlać
w pełni rozmiar
doznanej
krzywdy, tj.
stopień cierpień
fizycznych i
psychicznych,
ich
intensywność,
czas trwania,
nieodwracalność
następstw i inne
okoliczności,
których nie
sposób
wymienić
wyczerpująco
(por. wyrok SN z
dnia 30 stycznia
2004 r., I CK
131/03, OSNC
2005/2/40,
wyrok SN z dnia
27 lutego 2004
r., V CK 282/03,
LEX nr 183777).
Podnosi się,
że wysokość
zadośćuczynienia
powinna być z
jednej strony
rozumiana

szeroko, gdyż
obejmuje
cierpienia
fizyczne, jak
i psychiczne
a tym samym
powinna być
odczuwalna dla
poszkodowanego
i przynosić mu
równowagę
emocjonalną,
naruszoną przez
doznane
cierpienia
psychiczne, ale
z drugiej strony
powinna być
utrzymana w
rozsądnych
granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej
stopie życiowej
społeczeństwa
(por. wyrok SN
z dnia 14 lutego
2008 r., II CSK
536/07, LEX nr
461725 – także
OSP 2010/5/47;
wyrok SN z
dnia 10 marca
2006 r., IV CSK
80/05, OSNC
2006/10/175;
wyrok SN z dnia
26 listopada
2009 r., III CSK
62/09, LEX nr
738354; wyrok
Sądu Apel. w W.
z dnia 24 maja
2016 r., I ACa
1172/15, LEX nr
2075687; wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 23 lutego

2017 r., II AKa
531/16, LEX nr
2278189).

O wysokości
zadośćuczynienia
powinien
decydować
rozmiar cierpień
jakich doznał
pokrzywdzony -
tak fizycznych,
jak i
psychicznych.

Rozmiar ten
należy
każdorazowo
określić na
podstawie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego.

Przyznana suma
pieniężna
zadośćuczynienia
ma stanowić
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej
wynagradzający
doznane
cierpienia oraz
mający ułatwić
przewycięzenie
ujemnych
przeżyć.

Oceniając
rozmiar
doznanej
krzywdy, trzeba
zatem wziąć pod
uwagę
całokształt
okoliczności, a
więc nie tylko
procent
uszczerbku, lecz
także

intensywność
cierpień i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń,
konieczność
korzystania z
pomocy innych
osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w
K. z dnia (...)).
Dodać przy tym
należy wyraźnie,
iż ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,
opartego na
całokształcie
okoliczności
sprawy.
Decydującym
kryterium jest
rozmiar
krzywdy,
cierpienia
fizyczne w
postaci bólu i
innych
dolegliwości
oraz cierpienia
psychiczne
polegające na
ujemnych
doznaniach
przeżywanych w
związku z
cierpieniami i
następstwami,
zwłaszcza

trwałym lub
nieodwracalnym
uszkodzeniem
ciała lub
rozstrojem
zdrowia (por.
wyrok Sądu
Apel. w Ł.
z dnia (...)).
Nie ulega przy
tym żadnym
wątpliwości, iż
każdy przypadek
powinien być
indywidualnie
badany i
oceniony według
kryterium
obiektywnego z
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
sprawy (por.
wyrok SN z dnia
3 lipca 2013 r.,
V KK 464/12,
LEX nr 1341290;
wyrok SN z
dnia 16 kwietnia
2015 r., I CSK
434/14, LEX nr
1712803; wyrok
Sądu Apel. w
B. z dnia
28 października
2016 r., I ACa
449/16, LEX nr
2166405).

Sąd I instancji
uznał, iż za
przyjęty w treści
zaskarżonego
wyroku okres
pozbawienia
wolności E. L.
(1), tj. okres od
(...)r. (a więc
okres 4,5 roku)
doznana przez

niego krzywda
wymaga
rekompensaty w
postaci
zadośćuczynienia
wynoszącego
kwotę 756.000 zł

Sąd I instancji
wskazał, iż na
wysokość tej
kwoty składają
się dolegliwości,
które spotkały E.
L. (1) w związku
z wydaniem
i wykonaniem
wyroku byłego
Wojskowego
Sądu
Okręgowego w
Ł. z dnia (...)
r., które miały
niewątpliwie
niesprawiedliwy
charakter,
czasookres
odbywania kary,
trudne warunki
jej
wykonywania,
brak jego
kontaktu z
rodziną a
zwłaszcza z
matką, co znów
przekładało się
na doznawane
przez niego
cierpienia
psychiczne. Sąd
I instancji przy
tym zasadnie
uznał, iż samo
poczucie
niesprawiedliwości
działań
ówczesnych
władz w
powiązaniu z

ustalonymi skutkami izolacji, w tym w związku z rozłąką z rodziną, zrodziło u E. L. (1) słuszne poczucie krzywdy. Mając więc te okoliczności na uwadze, w tym zwłaszcza czasookres odbywania kary a także mając na uwadze fakt, wynikający zresztą z zeznań wnioskodawczyni, iż osadzenie w areszcie i więzieniach negatywnie odbiło się na jego stanie zdrowia psychicznego, jak i fizycznego ustalona kwota 756.000 zł będzie kwotą adekwatną do rozmiaru krzywd doznanych przez E. L. (1) (sekcja 6 formularza uzasadnienia na str. 19-21). Tym samym rację ma Sąd Okręgowy, iż żądana we wniosku kwota 11.060.423. zł jest, cyt.: „znacząco wygórowana, wręcz abstrakcyjna”, co doprowadziło do słusznej

konstatacji, iż przyznanie zadośćuczynienia w tej kwocie stanowiłoby źródło wzbogacenia się (sekcja 6 formularza na str. 19).

Tymczasem apelująca, stawiając zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia prawa procesowego, które to zarzuty są zbieżne w treści, jedynie wdaje się w polemikę z powyższymi prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, bowiem odwołuje się dokładnie do tych samych okoliczności, jakie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę przy „wyliczeniu” kwoty zadośćuczynienia. Sąd I instancji wziął więc pod uwagę wszystkie okoliczności, na które wskazuje apelująca, co przy niezasadnym zaprzeczaniu temu przez

skarżącą czyni tę apelację typowo polemiczną.

Przy tym apelująca na temat bardzo ciężkiego stanu zdrowia E. L. (1) wypowiada się ze znaczną przesadą. Trzeba bowiem nadmienić, iż w toku niniejszego postępowania wnioskodawczyni nie udowodniła rzeczywistego stanu zdrowia E. L. (1), jakiego miałby się nabawić w związku z pobytem w izolacji więziennej.

Skarżąca jednocześnie gołosłownie, bez żadnego dowodu, gdyż takiego nie ma, podnosi, iż to choroba, jakiej miałby się nabawić w związku z pobytem w zakładzie karnym, doprowadziła jego do przedwczesnej śmierci w wieku 61 lat. Ta okoliczność bowiem ma jedynie wynikać z zeznań E. B. (k. 76),

gdy tymczasem z zeznań tych wynika, iż po opuszczeniu więzienia wykonywał ciężką pracę, pracując na budowie, potem jako inspektor handlowy a potem jeszcze jako taksówkarz, przy czym z uwagi na dolegliwości kręgosłupa (a nie związane z chorobą płuc – przyp. SA) nie mógł jeździć jako kierowca, zaś 5 lat przed śmiercią poszedł na rentę, dorabiając jeszcze jako magazynier w (...) (k. 76).

Natomiast same te problemy zdrowotne, które jako oczywiste pojawiły się u osób przebywających w złych warunkach w ówczesnych więzieniach zostały uwzględnione w zasądzonej kwocie.

Należy też zauważyć, iż skarżąca usiłuje wykazać

dowolność „wyliczenia” przez Sąd I instancji wysokości krzywdy, starając się nadać określonym okolicznościom dramatyczny, emocjonalny wymiar, o czym świadczą takie sformułowania jak, cyt.: „ojciec wnioskodawczyni na skutek niesłusznego pozbawienia go wolności został umieszczony w urągających ludzkiej godności warunkach w jednostce penitencjarnej, osadzony wraz z kryminalistami”, „mierzył się nadto z trudami życia w celi, został osadzony w warunkach więziennych z kryminalistami, stosowane były wobec niego niedozwolone metody śledcze, znęcano się nad nim psychicznie i fizycznie, zmagał się z poczuciem lęku i strachu o własne bezpieczeństwo i bezpieczeństwo rodziny,

pozbawiony
możliwości
utrzymywania
więzi z rodziną i
przyjaciółmi (str.
6 uzasadnienia).
Tymczasem
twierdzenia te
dotyczące aż
takiego złego,
ze znęcaniem
się traktowania
E. L. (1) nie
znajdują w tej
sprawie żadnego
uzasadnienia.
Twierdzenia te
bowiem nie
znajdują oparcia
w żadnym
dowodzie
przeprowadzonym
w sprawie a
nie można ich
odnosić do
spraw innych
osób, w których
takie
okoliczności
dotyczące tych
właśnie osób
wynikały. Sąd I
instancji, dając
temu dowodowi
wiarę,
zbagatelizował
jednak
wspomnienia S.
K.
(współosadzonego
w tej samej
sprawie co E.
L. (1)) zawarte
w publikacji
„Wojna, wojna,
wojenka” (k.
50-56), w której
także wspominał
o (...) (czyli E.
L. (1) – przyp.

SA). Tymczasem z tej publikacji wynika, że w różnych miejscach pobytu w izolacji więziennej warunki bytowe bywały lepsze bądź gorsze a także wspominał, iż nie bito go, nie wspominał o żadnych aktach znęcania się a nadto nawet twierdził, że przesłuchujący go funkcjonariusz był uprzejmy. Te wspomnienia, w tym dotyczące E. L. (1) przeczą więc dywagacjom skarżącej o jak najgorszym traktowaniu ojca wnioskodawczyni a tym samym postawioną argumentację na poparcie zarzutów apelacyjnych, w tym mającej na celu doprowadzenie do zwiększenie zasądzonej kwoty zadośćuczynienia uznać należy za znacznie przesadzoną, nie mającą

odzwierciedlenia
w dowodach.

Stwierdzić więc
należy, iż Sąd I
instancji,
ustalając
„odpowiednią”
kwotę należnego
wnioskodawcy
zadośćuczynienia
za wyrządzoną
jej ojcu krzywdę,
wynikającą z
okoliczności, o
których mowa w
art. 8 ust. 1
ustawy lutowej,
wziął pod uwagę
wszystkie
okoliczności
składające się na
tę krzywdę.

Z tego też
względu, mając
na uwadze
przytoczone
trafnie przez
Sąd Okręgowy
wskazane wyżej
okoliczności
(zakładając, jak
wspomniano,
prawidłowość
ustalenia okresu
pozbawienia
wolności E. L.
(1) dokonanego
przez Sąd
Okręgowy), Sąd
Apelacyjny za
Sądem I
instancji uznał,
iż w pełni
„odpowiednią”
kwotę
zadośćuczynienia
będzie
zasądzona

zaskarżonym
wyrokiem kwota
756.000 zł,
której w żaden
sposób,
pamiętając o
okresie czasu
przyjętym przez
Sąd I instancji
praktycznie za
wnioskiem E. B.,
jaki jest w tej
sprawie brany
pod uwagę,
jak i o
okolicznościach,
które
przyczyniały się
do „wyliczenia”
krzywdy nie
może zostać
uznana za kwotę
symboliczną.

Na marginesie
zaś trzeba
wspomnieć,
obrazowo to
przedstawiając,
iż kwota
756.000 zł za
okres 1632 dni
(54 miesięcy) dla
zdecydowanej
większości ludzi
żyjących i
pracujących w
kraju, nawet
w obecnych
warunkach jest
kwotą po prostu
nieosiągalną.

Kwota ta
bowiem została
przez Sąd
Okręgowy
ustalona w
oparciu o
uznanie,
przeliczając to

na miesiące, iż za każdy miesiąc izolacji E. L. (1) należy zasądzić 14.000 zł, co rzeczywiście nie jest przecież kwotą symboliczną (sekcja 6 uzasadnienia formularzowego na str. 20). Tymczasem przecież zdecydowana mniejszość jest w stanie osiągnąć miesięcznie dochód w granicach 14.000 zł. To porównanie w świetle aktualnych warunków życiowych i realiów społecznych wskazuje więc jednoznacznie na to, iż zasądzona kwota jest kwotą wysoką, ale w omawianym tu przypadku jednocześnie kwotą „odpowiednią” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Tym samym więc próba wykazywania przez skarżącą, iż ustalona przez Sąd I instancji

kwota
zadośćuczynienia
ma charakter
symboliczny i
stoi w jaskrawej
sprzeczności do
wagi krzywd i
cierpień, jakich
ojciec
wnioskodawczyni
doznał nie
wytrzymuje w
okolicznościach
tej sprawy
krytyki.

W tym zakresie
nie mogą przy
tym
przekonywać
zarówno
wyliczenia
skarżącej
zawarte we
wniosku a oparte
na zupełnie
nieosiągalnej dla
„normalnego”
obywatela
Rzeczypospolitej
Polskiej
wysokości
„dniówki” w
kwocie 6.777,22
zł (str. 14
wniosku), jak
i porównania
odnoszące się do
kwot
zasądzanych za
różne dni w
różnych
sprawach na
terenie kraju
(str. 14-19).
Skarżąca
bowiem
zapomniała
najwyraźniej o

zasadzie z art. 8 §
1 k.p.k.

Natomiast
również
odwoływanie się
do kwoty
wartości
średniego
miesięcznego
wynagrodzenia
nie znajduje
żadnego
uzasadnienia w
sprawach o
zadośćuczynienie.
Trudno nawet
zrozumieć
(zarówno
poprzez treść
wniosku, jak i
treść apelacji)
dlaczego kwota
zadośćuczynienia
za okres 1.632
dni miałyby
zostać wyliczona
poprzez
przeliczenie
każdego dnia
tego okresu
przez kwotę
stanowiącą
równowartość
średniego
miesięcznego
wynagrodzenia a
nie na przykład
poprzez
pomnożenie
każdego
miesiąca takiego
pobytu o tę
kwotę, skoro
jest tu przecież
mowa o
miesięcznym a
nie dziennym
średnim
wynagrodzeniu.

Jak natomiast wspomniano wyżej, Sąd I instancji pomocniczo dla takiego wyliczenia przyjął kwotę ponad dwa razy wyższą od wskazanej przez skarżącą, tj. kwotę 14.000 zł zadośćuczynienia za 1 miesiąc pozbawienia wolności. To zaś oznacza, iż proponowana przez wnioskodawczynię (i jej pełnomocnika) kwota zadośćuczynienia jest, mówiąc kolokwialnie „wyssana z palca” i w żaden sposób w niniejszym postępowaniu nie mogła zostać zaakceptowana ani przez Sąd I instancji, ani przez Sąd Apelacyjny.

Zarzut w zakresie odsetek ad. 6

Zarzut ten okazał się uzasadniony.

Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, iż jeżeli dłużnik

opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Żądanie zasądzenia tych właśnie odsetek zostało wprost wyrażone w pkt 1 wniosku – jeżeli chodzi o zadośćuczynienie i wierzyciel, zgodnie z tym przepisem, ma pełne prawo ich żądania. Tym samym Sąd I instancji, zasądzając w pkt 1 zadośćuczynienie wraz z ustawowymi odsetkami winien wyraźnie wskazać, iż są to odsetki za czas opóźnienia. Zresztą, zdaje się, iż Sąd I instancji dostrzegł tę okoliczność, co wynika z treści uzasadnienia

<p>formularzowego w sekcji 6 na str. 18, ale nie zawarł w tym przedmiocie odpowiedniego sformułowania w treści wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasądzenie w punkcie 1 odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, - zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni dalszej kwoty 10.304.423,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywę doznaną przez E. L. (1) na skutek niesłusznego pozbawienia go wolności w okresie od (...) r. w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu P. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>- zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni kwoty 365.969,88 zł tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę doznaną przez E. L. (1) na skutek niesłusznego pozbawienia go wolności w okresie od (...) r. w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu P. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>2. względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	

**Ad. 1 tiret
pierwsze**

Wniosek okazał się zasadny, co wynika z uwzględnienia zarzutu apelacyjnego z pkt 6 i przywołanej tam argumentacji.

**Ad. 1 tiret
drugie i
trzecie**

Wnioski okazały się niezasadne z przyczyn, jakie nie pozwoliły na uwzględnienie zarzutów apelacyjnych z punktów od 1 do 5.

Ad. 2

W realiach tej sprawy wniosek okazał się niezasadny. Skoro bowiem została wniesiona apelacja na korzyść wnioskodawczyni a apelująca nie wskazała na żadne okoliczności, które wymagałyby przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego na rozprawie, jak i

nie wskazała na inne okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 pkt 2 k.p.k., to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny przy tym zauważa, mając na uwadze kierunek apelacji (na korzyść wnioskodawczyni), iż, mimo dostrzegania w tej sprawie istotnych uchybień w zakresie prawa procesowego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych, które świadczą o rażącej niesprawiedliwości wydanego wyroku, o czym niżej w sekcji 4, nie mógł, mając na uwadze treść art. 440 k.p.k., uchylić tego wyroku i przekazać sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

gdyż przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten nie mógłby wydać orzeczenia „surowszego” a więc bardziej niekorzystnego dla wnioskodawczyni, niż orzeczenie zaskarżone, co wynika z treści art. 443 k.p.k. (patrz też wyrok SN z dnia 4 lutego 2000 r., V KKN 137/99, OSNKW 2000/3-4/31). W niniejszym postępowaniu bowiem w sposób odpowiedni stosuje się przepisy kodeksu postępowania karnego, w tym art. 434 § 1 k.p.k., co w przypadku wnioskodawczyni (osoby represjonowanej lub uprawnionej) znajduje wyraz w treści art. 8 ust. 3 ustawy lutowej (patrz: Szewczyk M. J., „Zakaz reformationis in peius w polskim procesie karnym”, LEX 2015; uchwała

SN z dnia z dnia 18 kwietnia 1991 r., I KZP, 5/91, OSNKW 1991/10-12/47).	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	<p>Sąd odwoławczy, mając na uwadze niemożność dokonania na niekorzyść wnioskodawczyni ustaleń faktycznych nie zawarł niekorzystnych dla niej ustaleń w treści niniejszego uzasadnienia w sekcji 2. Poniżej natomiast Sąd odwoławczy wskazał na tak rażące uchybienia Sądu I instancji, które w niniejszym postępowaniu odwoławczym nie wywołują dla wnioskodawczyni niekorzystnych skutków, ale jednocześnie nie mogły zostać pominięte (przemilczane) przez Sąd Apelacyjny, jeżeli weźmie się pod uwagę wyjątkowo</p>

poważne skutki finansowe związane z popełnieniem przez Sąd I instancji tych uchybień. (...) bowiem tych uchybień przez Sąd Apelacyjny prowadziłyby ze zdroworozsądkowego punktu widzenia do niesłusznego uznania, iż Sąd ten zaaprobował tak rażące uchybienia, które po prostu nie powinny mieć miejsca bądź tych uchybień nie zauważył.

Nawiązując do sygnalizowanych już wyżej okoliczności, które świadczą o rażącej niesprawiedliwości wyroku, ale nie pozwalającej Sądowi odwoławczemu na zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie orzeczenia mniej korzystnego dla wnioskodawczyni, niż orzeczenie zaskarżone, co także odnosi się do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania

sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji (art.
440 k.p.k.)
postanowił w
tym miejscu
zwrócić uwagę
na jakże ważkie
uchybieńia,
jakich dopuścił
się Sąd I
instancji a które
po prostu nie
powinny mieć
miejsca.
Uchybieńia te
bowiem nie
dotyczą
interpretacji
przepisów prawa
czy to
procesowego,
czy
materialnego,
nie dotyczą także
ocen, które
doprowadziły do
oddalenia
żądania
zadośćuczynienia
ponad
zasądzoną
kwotę, jak i
odszkodowania.
Okoliczności te
bowiem dotyczą
oceny zebranego
w aktach sprawy
materiału
dowodowego, a
przede
wszystkim
dokonania
ustaleń
faktycznych z
całkowitym
pominięciem
istotnego

materiału
dowodowego w
postaci akt
Instytutu
Pamięci
Narodowej, tj.
akt źródłowych,
które dają obraz
rzeczywistego
przebiegu
postępowania
przygotowawczego,
rozpoznawczego
oraz
wykonawczego
prowadzonego
wobec E. L.
(1), co stanowiło
rażącą obrazę
przepisu art. 410
k.p.k., jak i art.
7 k.p.k., co znów
doprowadziło do
dokonania
ustaleń
faktycznych
niezgodnych z
rzeczywistością
a tym samym
również do
rażącej obrazę
art. 2 § 2 k.p.k.
Sąd I instancji
bowiem nie
dokonał
prawdziwych
ustaleń
faktycznych
dotyczących
jednej z
najistotniejszych
kwestii, jaką
w niniejszej
sprawie był
okres
pozbawienia
wolności E. L.
(1), który w
istotny sposób
rzutował na

	„wyliczenie” wysokości zasądzonego zadośćuczynienia.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Jak już wspomniano wyżej, odwołując się do wniosku złożonego przez pełnomocnika wnioskodawczyni, we wniosku tym domagano się zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę i szkodę doznaną przez E. L. (1) wskutek pozbawienia go wolności w okresie od (...) r. w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu P.. W uzasadnieniu tego wniosku wskazano, iż E. L. (1) został już zatrzymany w dniu zdarzenia (czynu) będącego przedmiotem osądu w sprawie Wojskowego Sądu Okręgowego w Ł., tj. w dniu (...)r. i że</p>		

przebywał on nieprzerwanie w izolacji więziennej do dnia(...) (str. 4-5 wniosku).

Sąd I instancji w treści zaskarżonego wyroku przyjął, iż E. L. (1) był pozbawiony wolności w okresie od dnia (...) r. i to, mając na uwadze ten okres czasu pozbawienia wolności „wyliczył” wartość „krzywdy” mu wyrządzonej, przyjmując, iż w pełni adekwatna, do wyliczenia tej należności, będzie kwota 14.000 zł zadośćuczynienia za miesiąc pozbawienia wolności.

Sąd I instancji na to ustalenie wskazuje również w treści uzasadnienia formularzowego zaskarżonego wyroku w sekcji 3.1 na str. 4-5. Całość ustaleń faktycznych oparł, poza zeznaniami E. B. (k. 76-77)

i wniosku o
odszkodowanie
(k. 1-12) na
takich
dokumentach
jak: wyrok
byłego
Wojskowego
Sądu
Okręgowego w
Ł. sygn. akt (...)
r. (k. 16-17),
postanowienie
byłego
Najwyższego
Sądu
Wojskowego z
dnia (...), sygn.
akt S. O.(...) (k.
18), świadectwo
zwolnienia E. L.
(1) z dnia (...) r.
(k. 19), życiorys
E. L. (1) (k.
25-28), pismo
E. L. (1) do
Zarządu(...), (k.
29-30), pismo
Zarządu(...) r.
(k. 34),
oświadczenie
dot. działalności
E. L. (1)
(k. 36, 42),
kwestionariusz
osoby
ubiegającej się
o przyznanie
uprawnień
kombatanckich
(k. 37),
informacja (...) Związku (...) z
dnia (...)r. (k.
38), informacje
(...) Związku (...)
(k. 39, 40, 41),
rekomendacja
wniosku o
przyznanie

uprawnień
kombatanckich
przez
Kierownika
Urzędu do
Spraw
Kombatantów i
Osób
Represjonowanych
z dnia (...)r.
(k. 44), pismo
Urzędu do
Spraw
Kombatantów i
Osób
Represjonowanych
z dnia(...)r. (k.
46), decyzja z
dnia(...)r. nr (...)
o przyznaniu
uprawnień
przysługujących
wdowie –
emerytce
pozostalej po
kombatancie (k.
47), karta
członka (...) K.
(...) w P. (...),
dokumenty(...)
(k. 79-94), wypis
z księgi
więźniów
wojskowych (k.
95), wypis z
księgi głównej
więźniów
karnych (k. 96),
płyta CD z
aktami (...) (k.
97) oraz
postanowienie o
zastosowaniu
aresztu
tymczasowego z
dnia (...)r. (k.
12(...)). Dowody
te zostały
wymienione na
str. 2-5

uzasadnienia
formularzowego
w sekcji 3.1
W tym miejscu
należy

zasygnalizować,
iż Sąd I instancji
w treści tego
uzasadnienia nie
wymienił w
ogóle akt IPN
dot. uwięzienia
E. L. (1) o sygn.
(...) i (...) (...)
znajdujących się
na płycie CD-
R na k. 103,
która została
przysłana do
Sądu

Okręgowego w
P. przy piśmie z
dnia (...) r. (k.
102) i również
akta te zostały
zaliczone w
poczet materiału
dowodowego, co
wynika z zapisu
na rozprawie z
dnia (...) r. (k.
117).

Wracając do
dowodów, które
Sąd I instancji
wskazał, to z
zeznań E. B.
wynika, iż, cyt.:
„z tego, co
mi wiadomo, to
ojciec siedział w
więzieniu 4 lata
i 7 miesięcy”
oraz „że, cyt.:
„W. L. (babcia
wnioskodawczyni
- przyp. SA)
przez ten cały
okres 4 lat i

7 miesięcy nigdy
mojego ojca nie
odwiedziła” (k.
76).

Z **życiorysu**
sporządzonego
przez E. L.
(1), w którym
wspomina o
zdarzeniu z
dnia(...) r.
wynika jasno,
iż **został**
aresztowany
w związku z
tym
zdarzeniem w
lutym (...) r.,
został za to
skazany,
odbywał karę
więzienia i
został
zwolniony z
więzienia w
dniu (...) r. (k.
27-27v). Uważna
już lektura tego
życiorysu
nakazywałaby
poddać w
wątpliwość
ustalenie, iż E.
L. (1) został
zatrzymany w
dniu zdarzenia
z(...) r.

Z treści dość
nieczytelnej
kopii wyroku
Wojskowego
Sądu
Okręgowego
w Ł. z dnia
(...) r., sygn.
akt (...) można
wyczytać m.in.,
iż **na poczet**

**orzeczonej
wobec E. L.
(1) kary
pozbawienia
wolności
zaliczono
okres jego
tymczasowego
aresztowania
od dnia (...) r.
(k. 17v).**

Ten dokument również powinien zastanowić, czy faktycznie E. L. (1) był pozbawiony wolności od (...) r.

Jeszcze większe zastanowienie w tym względzie powinno wynikać z zapoznania **deklaracji członkowskiej do (...) r.**, w której E. L. (1) wskazał, iż **w okresie (...) przebywał w więzieniu w K. , w okresie (...) pracował w Zakładach (...)** jako kierowca, **w okresie (...) ponownie przebywał w więzieniu** (k. 32).

Z kopii dokumentu z k. 19 wynika, iż

E. L. (1) został
zwolniony z
odbywania kary
pozbawienia
wolności w dniu
(...)

Z
oświadczenia
świadka S. K.
z dnia (...).r.
wynika, iż E.
L. (2) został
aresztowany
w dniu (...).r.
i przebywał
w więzieniu
(...) do dnia
(...).r., cyt.: „
kiedy zostaje
oswobodzony
przez
zgrupowanie
partyzanckie
AK” (k. 36v,
42v).

Dokument ten
wprawdzie dla
odmiany
wskazuje na
inny początkowy
termin
zatrzymania E.
L. (1), ale już
zgodny jest z
deklaracją E. L.
(1) z k. 32., iż
faktycznie został
wypuszczony na
wolność w dniu
(...) r., gdzie
przebywał
dłuższy czas.

W
Rekomendacji
wniosku o
przyznanie
uprawnień

kombatanckich

przez
Kierownika
Urzędu do
Spraw
Kombatantów i
Osób
Represjonowanych
z dnia(...) r. dot.
K. L. (wdowy
po E. L. (1))
wskazano, iż E.
L. (1) w związku
z działalnością
związaną z walką
o niepodległy
był P. **był
pozbawiony
wolności i
przebywał w
więzieniu w
okresie od(...)
r.** (k. 44).

Dokumenty z k.
18, 20, 21-24,
29-30, 34, 35,
37, 38, 39,
40, 41, 43, 45,
46, 47, 48 nie
wskazują okresu
przebywania
przez E. L. (1) w
więzieniu.

W artykule
zawartym w
Gazecie (...) w
wydaniu z (...) r.
wskazano m.in.,
iż w sprawie
(...) (E. L.
(2) – przyp.
SA) **dostał 7
lat i został
uwolniony po
rozbiciu (...)
więzienia a
następnie
„jeszcze raz**

wpadł w ręce UB i odsiedział swoje parę latek” (k. 49).

Ten artykuł jest zgodny z tym, co wynika z życiorysu E. L. (1) i oświadczenia S. K..

Z nadesłanych

przez IPN do Sądu Okręgowego w P.

dokumentów

przy piśmie z dnia (...) r. (k. 78-96) w zakresie

poruszanego przedmiotu dotyczącego okresu

pozbawienia wolności E. L. (1) wynika, iż E.

L. (1) **w dniu (...).r. został przekazany**

do więzienia w G. (k.

84) a wcześniej **(...) r. został osadzony w**

więzieniu w Ł.

na mocy decyzji Wojskowej Prokuratury

Garnizonowej w Ł. i **miał odbywać karę**

4 lat i 8 miesięcy

więzienia do

(...)

Z wypisu
księgi
więźniów
wojskowych
– *Więzenie w*
Ł. (...) wynika, iż
E. L. (1) został
przyjęty do
więzienia
(...)a został
doprowadzony
w wyniku
decyzji
Wojskowej
Prokuratury
Garnizonowej
w Ł. i od tego
dnia należało
liczyć czas
trwania kary.
Nadto z
dokumentu
tego wynika,
iż został on
w dniu (...) r.
przeniesiony
do innego
więzienia – w
G. (k. 95).

Z wypisu z
Księgi głównej
więźniów
karnych –
Więzenie w
Ł. 1945-1948
wynikają
tożsame
okoliczności jak
z w/w wypisu (k.
96).

Wreszcie wśród
dokumentów
zawartych **na**
płyce CD-R
na k. 97,
stanowiących
akta śledztwa w
sprawie

przeciwko S. K.
i innym, w
tym E. L.
(1) znajduje się
m.in.

wymienione
przez Sąd I
instancji

postanowienie
o

zastosowaniu
wobec E. L.

(1) aresztu
tymczasowego

z dnia (...)
r. (k. 12).

Sąd I instancji
nie dostrzegł już
jednak, że w tych
dokumentach na
k. 9 znajduje
się **protokół**

przeprowadzenia
rewizji

osobistej E. L.
(1) z dnia 17

lutego 1945 r.
przeprowadzonej

przez (...) **Powiatowy**

Urząd (...) w
O. i pod tym

dokumentem
E. L. (1)

podpisał się
jako

„aresztowany”

Natomiast z
niezauważonego

również przez
Sąd I instancji

aktu
oskarżenia

zawartego na k.
16-20 tych akt

wynika, iż w
połowie (...)**r.**

funkcjonariusze

P.. Urz. B..
P.. w O.

**na podstawie
meldunku
zatrzymali E.
L. (1).**

Na płycie tej
więcej istotnych
dokumentów
dotyczących
omawianego
tutaj przedmiotu
nie ma.

Całość tych
wszystkich
dokumentów, na
które powołuje
się Sąd I
instancji
wskazuje
wyraźnie, iż
E. L. (1)
był pozbawiony
wolności w
zupełnie innym
czasie, niż to
wynikało z
wniosku
pełnomocnika E.
B. a przede
wszystkim nie
przez tak długi
okres czasu.

Tymczasem Sąd
I instancji tym
wszystkim
dowodom dał
wiarę,
podnosząc,
wprost, cyt.:
„sąd nie znalazł
żadnych
podstaw do
podważenia ich
autentyczności,
czy też
prawdziwości
zawartych w
nich twierdzeń.

Dokumenty te nie były także kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron procesowych, zaś Sąd nie znalazł żadnego powodu, aby uczynić to z urzędu” (sekcja 4.1. uzasadnienia formularzowego na str. 8-9).

Z uwagi na pewne nieścisłości w tych wskazywanych datach trudno jednoznacznie określić ten czas pozbawienia wolności, ale już z dokumentów urzędowych i procesowych z tamtego czasu należy wywodzić, iż E. L. (1) nie został zatrzymany ani (...) r. a tylko w połowie lutego (tu: pewna data to (...)r. a następnie został ponownie osadzony w więzieniu w dniu (...)r. Jak natomiast to wskazywał sam E. L. (1) w złożonym życiorysie a co

także wynikało
ze wskazanej
publikacji
prasowej i
oświadczenia S.
K. początkowy
pobyt w
Więzieniu (...)
został przerwany
w wyniku
napaści na nie
przez oddział
partyzancki.
Natomiast
dokumenty
urzędowe
dotyczące
pobytu E. L. (1)
wskazują na jego
ponowny pobyt
w więzieniu
od(...)

Sąd I instancji
jednak tych
jakże
dostępnych
dowodów,
których
przejrzenie nie
powinno
nastęczać
żadnych
problemów,
nawet nie starał
się ich poddać
jakiegokolwiek
ocenie. Dając
im bowiem w
całości wiarę nie
zwraca uwagi na
wskazane wyżej
okoliczności
dotyczące
pobytu E. L.
(1) w izolacji
więziennej
(poczynając od
jego
zatrzymania)

tylko
bezrefleksyjnie
powiela w
sposób
oczywiście
błędny podany
okres w treści
złożonego w tej
sprawie
wniosku, w tym
opierając się na
wprowadzających
w błąd
zeznaniach E. B.
oraz błędnych,
nie
zweryfikowanych
zapisach w
dokumentacji
zbowidowskiej,
notabene,
niezgodnej
choćby z
oświadczeniem
świadka S. K..
Powyższe więc
prowadzi do
jednoznacznego
wniosku, iż Sąd
I instancji w
zakresie oceny
tych dowodów
(a raczej
rzeczywistego
braku tej oceny)
dopuścił się
rażącej obrazę
przepisu art. 7
k.p.k., co znów
doprowadziło do
dowolnych, bo
nieprawdziwych,
ustaleń
faktycznych
odnośnie okresu
pozbawienia
wolności E. L.
(1).

**Odpowiedź
pewna w tym
zakresie
znajduje się
natomiast w
materiałach
źródłowych
przesłanych
przez IPN
a zapisanych
na płycie CD-
R na k. 103.
Na płycie tej
znajdują się
akta o sygn.
IPN (...) oraz
IPN B. (...),
co wynika
zresztą z
pisma
Oddziałowego
Archiwum
Instytutu
Pamięci
Narodowej w
P. (k. 102).**

Zapoznając się z
tymi
materiałami
źródłowymi Sąd
Apelacyjny
stwierdził, iż
płyta ta zawiera
akta w sprawie
karnej
przeciwko S. K. i
in. o czyn z art.
225 § 1 kk, tj.
dokumenty z akt
postępowania w
sprawie o sygn.
(...) z etapu
śledztwa,
postępowania
rozpoznawczego
oraz
postępowania
wykonawczego,

w tym co do ściganego i osądzonego w tym postępowaniu E. L. (1).

Sąd Apelacyjny w dalszej części niniejszego wyводу będzie posługiwał się numeracją stron akt, jaka została tym materiałom nadana przez Instytut Pamięci Narodowej.

Po otwarciu pliku (...) zawierającego **akta (...)** zauważa się następującego istotne dokumenty, zawierające informacje stanowiące przedmiot niniejszych rozważań, to jest okresu pozbawienia wolności E. L. (1). ale też i inne informacje, które świadczą o niezapoznaniu się z tymi materiałami przez Sąd Okręgowy.

Z dokumentu na str. 1 wynika jasno, iż śledztwo w tej sprawie

**zaczęto (...) r.
Na str. 36 zaś
znajduje się
postanowienie
o wszczęciu
śledztwa
przeciwko E.
L. (1) z dnia
(...) r., zaś
na str. 37-46
znajdują się
protokoły
przesłuchania
E. L. (1) w
charakterze
podejrzanego
– pierwszy z
dnia (...)r. a
potem z (...)**

**Powyższe
dokumenty
więc tylko
wskazują na
prawidłowość
wskazanego
wyżej
ustalenia, iż
E. L. (1) nie
mógł zostać
zatrzymany
ani w dniu
(...) r. a
nastąpiło to
właśnie w
połowie (...)
r., przy czym
wskazana w
dokumentach
data (...) r.
przemawia za
przyjęciem, iż
nastąpiło to
tego właśnie
dnia.**

Na str. 47 tych
akt znajduje się
postanowienie z
dnia (...) r.

o zastosowaniu wobec E. L. (1) aresztu tymczasowego. Dokument ten został zauważony przez Sąd I instancji, ale po zapoznaniu się z materiałami zawartymi na płycie CD-R na k. 97, ale jak wspomniano wyżej, Sąd I instancji w ogóle nie pochylił się nad jego oceną w zakresie ustalenia daty początkowej pozbawienia wolności E. L. (1).

Na str. 48-49 i 51-52 znajdują się protokoły przesłuchania wyżej wymienionego z (...)r. i (...) r., po czym na str. 55 znajduje się postanowienie z (...) r. o zamknięciu śledztwa w sprawie przeciwko E. L. (1).

Na str. 102-106 znajduje się akt oskarżenia, który zawiera informacje m.in. na temat zatrzymania E.

L. (1), o czym już zresztą wyżej wspomniano.

Sąd I instancji jednak, mimo iż, jak stwierdził w treści uzasadnienia wyroku, oparł swoje ustalenia na dowodach znajdujących się na płycie z k. 97, na której również znajduje się ten akt oskarżenia, nie wyciągnął z tych dokumentów żadnych wniosków, skoro „nie zauważył”, iż z tego aktu oskarżenia wynikało wyraźnie, iż w tej sprawie E. L. (1) został zatrzymany w połowie (...)r.

Na str. 119-125 znajduje się protokół rozprawy z(...)r. prowadzonej przez Wojskowy Sąd Okręgowy w Ł. na rozprawie w K. w sprawie (...) a na str. 126-129 znajduje się wyrok tego Sądu z dnia (...) r., z którego wynika, iż E. L. (1) został skazany na 7 lat więzienia i na poczet tej kary

zaliczono okres tymczasowego aresztowania od(...) r. Kopia tego wyroku została przedłożona przez pełnomocnika wnioskodawczyni, o czym wyżej wspomniano, ale Sąd I instancji co do wskazanego w tym wyroku okresu zaliczenia na poczet kary tymczasowego aresztowania w ogóle się nie wypowiedział.

Na str. 138 akt IPN znajduje się zawiadomienie prokuratora kierowane do Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w Ł., z którego wynika, że E. L. (1) odbywa karę pozbawienia wolności w Więzieniu w K. od(...).r.

Na str. (...) tych akt IPN znajduje się prośba E. L. (1) o ulaskawienie z dnia (...).r. Z jej treści jasno wynika m.in. to, iż

E. L., jak to opisuje, w Więzieniu w K. odbył 5 miesięcy kary a , cyt.: „ po rozbiciu więzienia przez bandę został wypuszczony” i od (...) r. był na wolności , cyt.: „ pracowałem normalnie jak każdy obywatel nie chowając się przed władzami”.

Powyższe pismo, wraz z pismem matki w/w W. L. z dnia (...) r., kierowanym do ówczesnego prezydenta RP B. B., potwierdzającym powyższe okoliczności przedstawione w prośbie u ulaskawienie (pismo na str. 290-291) wskazują jednoznacznie, iż E. L. (1) pozostawał na wolności od (...) r., w którym to dniu został na polecenie Prokuratury Wojskowej

przez Milicję Obywatelską aresztowany i odstawiony do dyspozycji Prokuratora i w między czasie została wobec niego orzeczona kara 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto z w/w pisma matki E. L. (1) wynika wyraźnie, iż E. L. (1) po opuszczeniu Więzienia w K. zamieszkał u niej w P. w jednym mieszkaniu a następnie podjął pracę w Przedsiębiorstwie Państwowym (...), przy czym matka w/w wspomniała, iż syn, cyt.: „w myśl swoich przekonań przystąpił jako członek aktywny do (...)”.

Już te zgodne w treści oświadczenia E. L. (1) i jego matki jasno wskazują na dwie okoliczności : E. L. (1) w dniu (...) r. odzyskał wolność i

**na wolności
przebywał aż
do (...) r.**

a ponadto jego
miejsce pobytu
było znane,
również dla
organów
ścigania, skoro
„jak normalny
obywatel”
pracował w tym
czasie w
Przedsiębiorstwie
Państwowym
(...). Notabene,
ta ostantia
okoliczność
związana z pracą
E. L. (1)
powinna być
znana Sądowi I
instancji, skoro
wynika ona
z przywołanego
wyżej
dokumentu na k.
32 akt niniejszej
sprawy.

Na str. 130
tych akt IPN
znajduje się
postanowienie
Najwyższego
Sądu
Wojskowego w
W. z dnia (...)
r., z którego
wynika, że Sąd
ten zmienił z
urzędu w/w
wyrok
Wojskowego
Sądu
Okręgowego w
Ł. z dnia
(...) r. poprzez
uchylenie części
dotyczących

skazania E. L. (1) za przestępstwo z art. 28 (...) w zw. z art. 225 § 1 KK i umorzył postępowanie w tym kierunku i zarządził wypuszczenie w/w na wolność, zaś na str. 325 tych akt IPN znajduje się nakaz zwolnienia E. L. (1) z dnia (...) r. a na str. 347 tych akt znajduje się pismo E. L. (1) kierowane do Zarządu Sądownictwa Wojskowego w W. o zatarcie tego skazania, w którym wskazuje na to, że w dniu (...) r. został zwolniony z Więzienia w G..

Powyższe informacje dotyczące odbywania przez E. L. (1) kary pozbawienia wolności jeszcze bardziej znajdują wyraz w dokumentach zawartych **w aktach** (...)

Abstrahując już od powielonych dokumentów zawartych w poprzednim pliku zauważyć

należy, co
następuje:

**Na str. 45 tych
akt znajduje
się
zawiadomienie
Naczelnika
Więzienia w
K. z dnia
(...)r., z
którego
wynika, iż w
tym
Więzieniu E.
L. (1) został
osadzony w
dniu (...) r.,
zaś początek
kary liczy się
od dnia (...) r.,
godz. (...)**

Ze znajdującego
się na str.
57 tych akt
IPN protokołu
spisanego w
dniu (...) r. w
domu E. M.
– gdzie przed
pozbawieniem
wolności
mieszkał E. L. (1)
– wynika, że E.
M. przekazał, iż
L. mieszkał pod
tym adresem
do chwili jego
aresztowania w
(...) r. a potem
już jego nie
widział.

**Na str. 67 tych
akt natomiast
znajduje się
jasne w
przekazie
zawiadomienie**

**Naczelnika
Więzienia w
K. z dnia (...)
r. kierowane
do Wojskowej
Prokuratury
Rejonowej w
Ł., że, cyt.: „
korespondencje
Prokuratury z
dnia (...) r. ...
w sprawie L.
E. dołączyłem
do akt
osobowych
więźnia L.,
ponieważ w
dniu (...)r.
podczas
napadu
bandy
reakcjonistycznej
na więzienie
takowy został
wypuszczony
z więzienia ”.**

**Na str. 66
tych akt IPN
znajduje się
zawiadomienie
Prokuratura
Wojskowej
Prokuratury
Garnizonowej
w Ł. o
rozesłaniu
listów
gończych z w/
w skazanym
z dnia (...)
r, a na str.
67 znajduje
się sam list
gończy
dotyczący
poszukiwań
E. L. (1) z dnia
(...)**

**Na str. 78
tych akt IPN
znajduje się
pismo z (...) r.
Komendanta
MO miasta P.
„o
przekazaniu
przytrzymywanego
E. L. (1)” do
dyspozycji w/
w
Prokuratury
Garnizonowej
w Ł.,
natomiast na
str. 79
znajduje się
pismo
przewodnie
prokuratora z
dnia (...) r. do
przesłanego
nakazu
wykonania
kary do
Naczelnika
Więzienia w
Ł., z którego
jasno wynika,
iż podczas
napadu na
Więzienie w
K. w dniu(...) r.
L. został
wypuszczony
na wolność.**

**Na str. 80
znajduje się
wskazany w
w/w piśmie
prokuratora
nakaz
wykonania
kary z dnia
(...) r., w
którym
wskazano, iż**

dotyczy od kary pozbawienia wolności 4 lat i 8 miesięcy i karę tę należy liczyć od (...)r. i następnie od (...) r. Te okresy odbywania kary wynikają także z obliczenia kary wskazanego na str. 88 tych akt IPN.

Na str. 96-97 tych akt znajduje się pismo matki E. L. (1), W. L., z dnia (...) r., kierowane do Prokuratury Wojskowej w Ł., z którego wynika m.in., iż E. L. (1) został zatrzymany przez MO (...)

Wreszcie na str. 104 tych akt IPN znajduje się zawiadomienie Naczelnika Więzienia w Ł., że (...) r. E. L. (1) został wysłany do Więzienia w G., zaś z pisma Naczelnika Więzienia w G. wynika, iż tego dnia w/w został

osadzony w tym
Więzieniu (str.
106 akt IPN).

**Na str. 165
tych akt IPN
znajduje się
natomiast
zawiadomienie
Naczelnika
Więzienia w
G., że E.
L. (1) został
zwolniony z
Więzienia w
dniu (...)**

Sąd Apelacyjny
nadmieniam, iż
dla szybszego
dostępu do
najważniejszych
wyżej podanych
informacji
dokonano
skopiowania
zawartych na
płyce na k. 103
w pliku BU (...)
dokumentów na
stronach tych
akt o numerach
36, 47, 102-106,
126-129, 130,
138, 213-214,
290-291, 325,
347, zawartych
na płycie na
k. 103 w
pliku BU (...)
dokumentów na
stronach 45, 57,
63, 66, 67,
78, 79, 80,
88, 96-97, 104,
106, 165 a
także dokonano
skopiowania
dokumentu
znajdującego się

na płycie na k. 97 w pliku (...)na k. 9 a które kserokopie znajdują się na k. 195-197 akt niniejszej sprawy.

Powyższe dowody wynikające z akt źródłowych zawarte na płycie CD-R na k. 103 nie pozostawiają żadnych wątpliwości w zakresie ustalenia czasokresu pozbawienia wolności E. L. (1) w związku z jego skazaniem w (...) r. i na ich podstawie nie da się ustalić (jak to uczynił Sąd I instancji), iż E. L. (1) przebywał w areszcie a następnie w więzieniach w okresie od (...) r. do (...)

Wprowadzić dokumenty łatwo dostępne dla zapoznającego się z aktami sprawy (pozostałe poza płytą z k. 103) mogły rodzić pewne wątpliwości co

do ustalenia
czasookresu
pobytu E. L.
(1) w izolacji
więziennej (te
wątpliwości
wynikały z
zeznań E. B.
i zapisów w
dokumentacji
ZBoWiDu,, jak i
z
jednoznacznego
podania w tym
zakresie
nieprawdy we
wniosku
pełnomocnika
wnioskodawczyni),
ale, jak to już
wyżej wykazał
Sąd Apelacyjny,
przy
prawidłowej ich
ocenie należało
wyciągnąć
wnioski, iż
podane we
wniosku o
zadośćuczynienie
i odszkodowanie
dane w tym
zakresie, jak i
podane te dane
przez
wnioskodawczynię
w złożonych
zeznaniach są
po prostu
nieprawdziwe.
Poza tym
nieprawdziwe
okazały się
zapewnienia
wnioskodawczyni,
iż matka E. L.
(1) nie miała
z nim kontaktu
przez okres 4,5
lat z uwagi na

jego pobyt w więzieniu.

Natomiast zapoznanie się z dokumentami zawartymi na wskazanej płycie na k. 103 nie pozostawiają już żadnych wątpliwości w przedmiotowym zakresie. I tak, jak to już omawiano przy poszczególnych dokumentach, **wynika z nich jednoznacznie, iż w realiach niniejszej sprawy należy przyjąć, iż E. L. (1) był pozbawiony wolności od dnia zatrzymania, tj. (...)**

Poza tym z tych dokumentów jednoznacznie wynika, iż E. L. (1) pracował zawodowo przebywając na wolności między(...) r. a nadto w tym czasie zamieszkiwał w P. ze swoją matką w jej mieszkaniu.

Oczywistość treści tych dokumentów zawartych na k. 103, jak i ilość tych dokumentów, omówionych powyżej, nie pozostawia żadnych złudzeń, iż gdyby Sąd I instancji zapoznał się z nimi, to nie mógłby dokonać ustaleń faktycznych, z których by wynikało, że E. L. (1) był pozbawiony wolności nieprzerwanie w okresie od (...) r. do (...)

Skoro zaś Sąd I instancji nie zapoznał się ze wskazanymi dokumentami a tym samym nie poczynił na ich podstawie żadnych ustaleń faktycznych, to nie ulega wątpliwości, iż Sąd ten dopuścił się rażącej obrazy przepisów

**art. 410 k.p.k.
i art. 2 § 2
k.p.k., która
to obraza
miała istotny
wpływ na
treść
zaskarżonego
wyroku w
zakresie
wyliczenia
wysokości
zadośćuczynienia.**

Skoro bowiem Sąd I instancji ustalił to zadośćuczynienie w wysokości 756.000 zł, uznając, iż za jeden miesiąc pozbawienia wolności zadośćuczynienie to powinno wynosić 14.000 zł, to oczywistym jest, iż przy prawidłowym ustaleniu okresu pozbawienia wolności E. L. (1), wskazanym wyżej, to zadośćuczynienie powinno być znacznie niższe, gdyż obejmowałoby okres ok. 1 roku i 7 miesięcy.

Podkreślić przy tym należy, iż Sąd odwoławczy odniósł wrażenie, iż w niniejszym postępowaniu nie tylko Sąd I

instancji, ale i żadna ze stron nie zapoznała się z całością akt postępowania, zwłaszcza z dowodami zawartymi na płycie CD-R na k. 103. Z pewnością bowiem, dostrzegając tak wiele wskazanych wyżej dokumentów, jak i ich treść, prokurator wnosiłby o ustalenie wskazanego wyżej przez Sąd odwoławczy okresu pozbawienia wolności a tym samym wnosiłby o zasądzenie znacznie niższej kwoty zadośćuczynienia. Natomiast wnioskodawczyni a zwłaszcza jej pełnomocnik wykazałyby się (przynajmniej tak należałoby postąpić – uwaga SA) pewną refleksję związaną z jasnymi faktami, wynikającymi z tych dowodów a nie wnosilyby jak we wniosku z dnia (...) r. (k. 117). Zresztą

z oświadczeń
złożonych przez
strony na
rozprawie
apelacyjnej,
mimo iż
zwrócono uwagę
na dokumenty, z
których wynikał
inny okres
odbywania przez
E. L. (1) kary ani
wnioskodawczyni,
ani jej
pełnomocnik nie
wykazały żadnej
inicjatywy, by
jednak
zrewidować
swoje
stanowisko i
choćby złożyć
wniosek o
zapoznanie się z
tymi
dokumentami
(k. 193v).
Natomiast organ
reprezentujący
Skarb Państwa
(Prezes Sądu
Okręgowego w
P.) nie
wykazywał
żadnego
zainteresowania
tą sprawą a
tym samym i
zgromadzonymi
w sprawie
dowodami. Na
marginesie
należy
zaznaczyć, iż z
woli
ustawodawcy na
mocy przepisu
art. 8 ustawy
z dnia(...) r. o
zmianie ustawy

- Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2023.1860), z dniem (...) r. (art. 40 ustawy zmieniającej) podmioty wymienione w art. 55 § 2a i 2b k.p.k. nie są stronami w postępowaniach toczących się w trybie ustawy lutowej.

Te wszystkie razem okoliczności, oczywiście w pierwszej mierze związane z brakiem zapoznania się przez Sąd I instancji z najistotniejszymi materiałami dowodowymi spowodowały, iż Sąd I instancji wydał rażąco niesprawiedliwe orzeczenie, którego Sąd odwoławczy, z racji kierunku wniesionej apelacji nie mógł ani „naprawić”,

ani uchylić,
o czym już
wspomniano
wyżej przy
ustosunkowaniu
się do wniosków
apelacyjnych.

W realiach
niniejszego
postępowania, w
ocenie Sądu
Apelacyjnego, tę
sytuację może
„naprawić”
jedynie
postępowanie
kasacyjne
prowadzone na
niekorzyść
wnioskodawczyni,
które powinno
zostać
zainicjowane w
trybie art. 521 § 1
k.p.k.

5.
**ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11. Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1 Utrzymano
w mocy
zaskarżony
wyrok co do
istoty**

**sprawy, tj.
zasądzenia
stosownego
zadośćuczynienia
na rzecz
wnioskodawczyni
za doznaną
przez jej ojca
krzywdę z
powodu
pozbawienia
jego wolności
w trybie art.
11 ust. 1
ustawy
lutowej (pkt
1), oddalenia
wniosku o
zadośćuczynienie
w pozostałym
zakresie a
także i
oddalenie
wniosku o
odszkodowanie
(pkt 2) oraz
w zakresie
zasądzenia na
rzecz
wnioskodawczyni
zwrotu
poniesionych
kosztów
zastępstwa
procesowego
(pkt 3) i
obciążenia
Skarbu
Państwa
kosztami
sądowymi
(pkt 4).**

Zwiąże o
powodach w
utrzymania w
mocy

<p>Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku co do punktów 1 i 2 jest wynikiem uznania niezasadności postawionych w apelacji zarzutów i wniosków, co omówiono wyżej w sekcji 3.</p> <p>Zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wynika z przytoczonych przez Sąd I instancji przepisów, zaś wysokość zasądzonej kwoty nie jest kwestionowana w sprawie.</p> <p>Obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania wynika wprost z treści art. 13 ustawy lutowej.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

<p>o.o.1Zmieniono zaskarżony wyrok w pkt 1 w zakresie zasądzonych odsetek.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Zmiana ta wynika z zasadności postawionego przez apelującą zarzutu w pkt 6, zaś powody tej zmiany wyjaśniono wyżej w sekcji 3 przy ustosunkowaniu się do tego zarzutu.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kwoty 240 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika (braniem przez niego udziału) w postępowaniu odwoławczym wynika wprost z treści art. 13 ustawy lutowej, jak również z tego przepisu wynika konieczność obciążenia Skarbu Państwa kosztami niniejszego postępowania. Natomiast wysokość	

należności
zasądzonej na
rzecz
wnioskodawcy
wynika wprost z
treści § 11 ust.
6 w zw. z § 15
ust. 1 i § 16
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22.10.
(...). w sprawie
opłat za
czynności
radców
prawnych (Dz.U.
z 2018 r., poz.
265).

7. **PODPIS**

P. M. (i) P. G. M.
K.